

dets Helhed maa stille sig saaledes — at der ved denne Afgjørelse nærmest er Spørgsmaal om, hvorvidt Thinget nu efter alle de oplyste foreliggende Omstændigheder vil give Decharge med Hensyn til de paagjældende Poster. Derfor kan det være meget rigtigt, at der fra Statsrevisorerne fremkommer noget afvigende Indstillinger, thi det er ikke deres Opgave at give Decharge, det er kun deres Opgave at undersøge og dømme om, hvorvidt der har været fornøden Hjemmel for Udgifternes Afholdelse, men paa Grundlag af disse Indstillinger skal saa Rigsdagen afgjøre, om den definitivt vil give Decharge, om den vil godkjende, at der er afholdt saadanne Udgifter. Jeg tror ogsaa, at det er dette Synspunkt, man maa have for Øie, naar man vil bedømme den Betænkning, som er fremkommet fra Landstingets Udvalg. Det er aabenbart dette, som har været det ledende Synspunkt for Landstingets Afgjørelse af de enkelte Spørgsmaal: Er der Grund for os til nu bagefter at godkjende de afholdte Udgifter, eller er der Grund for os til at udtale en Misbilligelse deraf eller endogjaa at negte Decharge? For mit Vedkommende stiller Forholdet sig saaledes, at jeg ikke har fundet Anledning til paa noget Punkt at negte Decharge for de afholdte Udgifter, men jeg vil tilføje, at selv om jeg i saa Henseende delte Standpunkt med Flertallet, vilde jeg ikke være gaaet med til dets Indstillinger om at sige „passerer ikke“, thi mig forekommer det, at det naturlige Supplement til „passerer ikke“ er at gjøre Ansvar gjældende, og det forekommer mig, at der er noget Besynderligt i at sige: „den og den Udgiftspost passerer ikke“, og derefter passerer den ganske rolig ud af Verden, og der bliver ikke gjort Mere derved. Det forekommer mig, at naar man oftere anvender den Fremgangsmaade, hvækker man i hoi Grad Betydningen af disse Ord og fremkalder let den Forestilling, at de i og for sig ikke betyde Noget. Men jeg kan ikke se rettere, end at dette igjen meget let vil føre til at svække selve Folkethingets Indflydelse, naar det saaledes vedtager Udtalelser, som det dog selv erkjender ikke skulle have nogen Betydning. Hvad bliver nu Følgen, naar Flertallets Indstillinger blive vedtagne? Følgen bliver jo saa den, at der nu atter kommer til at foreligge et Statsregnskab med

Hensyn til hvilket man ikke vil give Decharge, og det vil, om jeg mindes ret, blive det tredie Regnskab, som det er Tilfældet med. Jeg har tidligere gjort, hvad der stod i min Magt for at begrænde Antallet af de Statsregnskaber, med Hensyn til hvilke der saaledes ikke gives Decharge. Jeg har i sin Tid gjort Forslag om at samle til en Afgjørelse saa at sige formelt paa et Statsregnskab alle de Udgifter, som knyttede sig til den provisoriske Finantslov, for at man kunde faae en fælles Afgjørelse deraf, og dog for de andre Aar, som tilfældig streifede ind derpaa, ogsaa kunde faae en Afgjørelse. Dette er ikke sket, og nu spjører man et nyt Statsregnskab til, med Hensyn til hvilket de to Thing har vedtaget forskellige Beslutninger; saa kan dette ligesom de andre vedblive at spidser frem og tilbage mellem Thingene i lang Tid. Hvad bliver vel Udbyttet deraf? Ja, det bliver, at det let fremkalder den Forestilling, at det ikke har saa Meget at sige, om Rigsdagen giver Decharge eller ikke, at man kan leve meget godt uden at faae Decharge. Jeg vilde finde det meget beklageligt, om den Forestilling skulde komme op, men jeg kan ikke se rettere, end at Vedtagelsen af Flertallets Indstillinger vil let kunne fremkalde et saadant Indtryk. For mig staar det saaledes, at vil man ikke give Decharge for et Regnskab, skal man gjøre Ansvar gjældende, og vil man af hvilkeomhelst Grunde ikke gjøre Ansvar gjældende, ja, saa skal man give Decharge.

Finantsministeren (Strup): Jeg skal ikke opholde det ærede Thing længe med mine Udtalelser om den foreliggende Sag. Udvalgets Flertal har jo for det Første indstillet til Beslutning en Misbilligelse af, at Finantslovsforslaget for 1881—82 ikke blev forelagt i Oktober 1881. Om dette Spørgsmaal har jeg udtalt Alt, hvad jeg kan ønske at udtale, for 2 Aar siden, da der var en udførlig Forhandling om Spørgsmaalet i Anledning af Tillægsbevillingsloven for 1881—82. Værdige Medlemmer, der maatte interessere sig for at kjende mit Standpunkt til dette Spørgsmaal, kan jeg blot henvise til mine Udtalelser den Gang; jeg har Intet, jeg kunde ønske at føje dertil. Hvad dernæst angaar Forstaelsen af den midlertidige Finantslovs Udtryk, tror jeg, at det vil være